

Dimecres XX de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 20,1-16): En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que va sortir de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya. Després de fer tractes amb ells per un jornal d'un denari, els envià a la seva propietat. Va tornar a sortir cap a mig matí, en veié d'altres que s'estaven a la plaça sense feina i els digué: ‘Aneu també vosaltres a la meva vinya i us donaré el que sigui just’. Ells hi van anar. Cap a migdia i cap a mitja tarda va sortir una altra vegada i va fer el mateix. Encara va sortir cap al final de la tarda, en va trobar d'altres i els digué: ‘Per què us esteu aquí tot el dia sense fer res?’. Ells li responen: ‘És que ningú no ens ha llogat’. Els diu: ‘Aneu també vosaltres a la meva vinya’.

»Quan va arribar el vespre, l'amo de la vinya va dir a l'encarregat: ‘Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han arribat darrers i acaba pels primers’. Vingueren, doncs, els qui havien començat a treballar al final de la tarda i van cobrar un denari cada un. Quan va tocar als primers, es pensaven que cobrarien més, però també van rebre un denari. Mentre cobraven, protestaven contra el propietari i deien: ‘Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar el pes de la jornada i la calor’. L'amo va respondre a un d'aquests: ‘Company, jo no et faig cap injustícia. ¿No havíem fet tractes per un denari? Doncs pren el que és teu i vés-te'n. A aquest darrer li vull donar igual que a tu. ¿Que no puc fer el que vull amb el que és meu? ¿O és que tens enveja perquè jo sóc generós?’. Així, els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers».

«Els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, la Paraula de Déu ens convida a veure que la “lògica” divina va molt més enllà de la lògica merament humana. Mentre que els homes calculem («Es pensaven que cobrarien més»: Mt 20,10), Déu —que és Pare entranyable—, simplement, estima («¿És que tens enveja perquè sóc generós?»: Mt 20,15). I la mesura de l'Amor és no tenir mesura: «Estimo perquè estimo, estimo per estimar» (Sant Bernat).

Això, però, no fa inútil la justícia: «Us donaré el que sigui just» (Mt 20,4). Déu no és arbitrari i ens vol tractar com a fills intel·ligents: per això és lògic que faci “tractes” amb nosaltres. De fet, en altres moments, els ensenyaments del Senyor deixen clar que a qui ha rebut més també se li exigirà més (recordem la paràbola dels talents). En fi, Déu és just, però la caritat no es desdiu de la justícia; més aviat la supera (cf. 1Co 13,5).

Una dita popular afirma que «la justícia per la justícia és la pitjor de les injustícies». Sortosament per a nosaltres, la justícia de Déu —repetim-ho, desbordada pel seu Amor— supera els nostres esquemes. Si de mera i estricta justícia es tractés, nosaltres encara estaríem pendents de redempció. És més, no tindríem cap esperança de redempció. En justícia estricta no mereixíem cap redempció: simplement, restaríem desposseïts d'allò que se'ns havia regalat en el moment de la creació i que vàrem rebutjar en el moment del pecat original. Examinem-nos, per tant, com anem de judicis, comparances i càlculs en tractar amb els altres.

A més, si de santedat parlem, hem de partir de la base que tot és gràcia. La mostra més clara és el cas de Dimas, el bon lladre. Àdhuc, la possibilitat de merèixer davant de Déu és també una gràcia (quelcom que se'ns concedeix gratuïtament). Déu és l'amo, el nostre «propietari que va sortir de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya» (Mt 20,1). La vinya (és a dir, la vida, el cel...) és d'Ell; a nosaltres se'ns hi convida i no de qualsevol manera: és un honor poder-hi treballar i poder-nos “guanyar” el cel.